

- 2) Съобразена ли е гореописаната договорна клауза с изискването, установено в решението по дело Andrićius и др., C-186/16, съгласно което въз основа на подобна клауза потребителят трябва да може да прецени потенциално значимите икономически последици от поемането на валутния риск върху неговите финансови задължения, като се има предвид, че в документа, озаглавен [„]Информация относно общите рискове при финансирането във валута [“], който потребителят подписва при сключването на договора, се посочват по идентичен начин благоприятните и неблагоприятните последици от измененията на валутния курс, като по този начин се внушава, че типичната тенденция на стабилно ниво на валутния курс — съобщена също от Унгарската федерация на банките — е, че тези благоприятни и неблагоприятни икономически последици се компенсират в дългосрочен план?
- 3) Съобразена ли е гореописаната договорна клауза с изискването, установено в решението по дело Andrićius и др., C-186/16, съгласно което въз основа на подобна клауза потребителят трябва да може да прецени потенциално значимите икономически последици от поемането на валутния риск върху неговите финансови задължения, когато нито в договора, нито в документа за информация относно валутните рискове, подписан при сключването на договора, се посочва изрично или имплицитно, че увеличението на погасителните вноски може да бъде значително или че включително може да достигне на практика определено ниво?
- 4) Като се има предвид тълкуването на член 4, параграф 2 от Директива 93/13/ЕИО относно неравноправните клаузи в потребителските договори, дадено в решението, постановено по дело Andrićius и др., C-186/16, следва ли да се счита за ясна и недвусмислена договорна клауза относно валутния риск, в която не се посочва изрично, че потребителят поема изключително и изцяло валутния риск, когато от клаузите на договора не става ясно изрично, че увеличението на погасителните вноски може да бъде значително или че включително може да достигне на практика определено ниво?
- 5) Сама по себе си направената за тази цел декларация от потребителя, формулирана общо в стандартна клауза на договора, достатъчна ли е, за да се прецени, че информацията относно валутния риск отговаря на изискването, установено в решението по дело Andrićius и др., C-186/16, според което тази информация трябва да позволи на средния потребител да прецени въз основа на същата потенциално значимите икономически последици от прехвърлянето на валутния риск върху неговите финансови задължения, когато нито останалите клаузи на договора, нито [документът] за информация навеждат към подобен извод?
- 6) Като се има предвид съдържанието на решението по дело Andrićius и др., C-186/16, съобразено ли е с член 4, параграф 2 от Директива 93/13/ЕИО относно неравноправните клаузи в потребителските договори тълкуването на Kúria (Върховен съд), според което „фактът, че ответникът е предоставил информация относно валутния риск сам по себе си означава, че ищецът е трябвало да отчете реално този риск“?

(¹) Директива 93/13/ЕИО на Съвета от 5 април 1993 година относно неравноправните клаузи в потребителските договори (ОВ L 95, 1993 г., стр. 29; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 2, стр. 273).

(²) Решение от 20 септември 2017 г., Andrićius и др., C-186/16, EU:C:2017:703.

Преюдициално запитване от Tribunal judiciaire d'Auch (Франция), постъпило на 9 декември 2020 г. — EP/Préfet du Gers, Institut National de la Statistique et des Études Économique

(Дело C-673/20)

(2021/C 98/06)

Език на производството: френски

Запитваща юрисдикция

Tribunal judiciaire d'Auch

Страни в главното производство

Жалбоподател: EP

Ответник: Préfet du Gers, Institut National de la Statistique et des Études Économiques

Друга страна: Maire de Thoux

Преюдициални въпроси

- 1) Трябва ли член 50 от Договора за Европейския съюз и Споразумението за оттеглянето на Обединеното кралство от Европейския съюз да се тълкуват в смисъл, че отнемат европейското гражданство на британските граждани, които преди края на преходния период са упражнили своето право на свободно движение и на свободно установяване на територията на друга държава членка, и по-специално на онези, които пребивават на територията на друга държава членка повече от петнадесет години и по отношение на които се прилага британският закон, известен като „15 year rule“, което ги лишава от всякакво право на глас?
- 2) При утвърдителен отговор, трябва ли да се счита, че комбинацията от членове 2, 3, 10, 12 и 127 от споразумението за оттегляне, точка 6 от неговия преамбюл и членове 18, 20 и 21 от Договора за функционирането на Европейския съюз позволява на тези британски граждани да запазят без изключение правата на европейското гражданство, от които те са се ползвали преди оттеглянето на тяхната страна от Европейския съюз?
- 3) При отрицателен отговор на втория въпрос, не е ли частично невалидно споразумението за оттегляне, доколкото нарушава принципите, формиращи идентичността на Европейския съюз, и по-специално членове 18, 20 и 21 от Договора за функционирането на Европейския съюз, както и членове 39 и [40] от Хартата на основните права на Европейския съюз, и не нарушава ли принципа на пропорционалност, доколкото не съдържа разпоредба, позволяваща им да запазят тези права без изключение?
- 4) При всички положения, не е ли частично невалиден член 127, параграф 1, буква б) от споразумението за оттегляне, доколкото нарушава членове 18, 20 и 21 от Договора за функционирането на Европейския съюз, както и членове 39 и 40 от Хартата на основните права на Европейския съюз, доколкото лишава гражданите на Съюза, които са упражнили правото си на свободно движение и на свободно установяване в Обединеното кралство, от правото да избират и да бъдат избирани на общинските избори в тази страна, и ако Общият съд и Съдът на ЕС правят същото тълкуване като френския Conseil d'Etat (Държавен съвет), дали това нарушение не се простира и върху гражданите на Обединеното кралство, които са упражнили своите права на свободно движение и на свободно установяване на територията на друга държава членка от повече от петнадесет години и по отношение на които се прилага британският закон, известен като „15 year rule“, което ги лишава от всякакво право на глас?

Жалба, подадена на 11 декември 2020 г. от Colin Brown срещу решението, постановено от Общия съд (четвърти разширен състав) на 5 октомври 2020 г. по дело T-18/19, Brown/Комисия

(Дело C-675/20 P)

(2021/С 98/07)

Език на производството: английски

Страни

Жалбоподател: Colin Brown (представител: I. Van Damme, адвокат)

Други страни в производството: Европейска комисия и Съвет на Европейския съюз

Искания на жалбоподателя

Жалбоподателят моли Съда:

- да отмени обжалваното съдебно решение, с което се отказва отмяна на спорното решение (¹),
- въз основа на цялостната преписка, с която разполага, да обяви че спорното решение трябва да бъде отменено и да разпорежи че правото на жалбоподателя на надбавка за експатриране и на пътни разноски трябва да бъде възстановено, считано от 1 декември 2017 г., както и че трябва да му бъдат изплатени обезщетенията, които не са платени между 1 декември 2017 г. и датата на възстановяване на правото на жалбоподателя, заедно с лихвите,
- да осъди Комисията да заплати съдебните разноски на жалбоподателя пред Съда и пред Общия съд.

Основания и основни доводи

Първо основание: Общият съд е допуснал грешка като е тълкувал член 4, параграф 1, буква а) от Приложение VII към Правилника на длъжностните лица в смисъл, че позволява или изисква да се отнеме правото на надбавка за експатриране на длъжностно лице поради това, че е придобило гражданство на държавата по местоработата си, без да е налице промяна в мястото му на работа.